

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.

o odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 8 października 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 23 czerwca 2017 r., sygn. akt IV Ua (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od Skarbu Państw - Sądu Okręgowego w K. na rzecz radcy prawnego D. D. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych) powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług.

UZASADNIENIE

Decyzją z 11 stycznia 2016 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. przyznał wnioskodawcy J. P. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wynoszącemu 10%, będącego skutkiem wypadku przy pracy, któremu uległ w dniu 26 listopada 2011 r.

W odwołaniu od ww. decyzji organu rentowego wnioskodawca kwestionował stopień długotrwałego uszczerbku na zdrowiu oceniony przez komisję lekarską na 10% i zarzucał, że komisja lekarska nie uwzględniła uszkodzenia kręgosłupa powstałego w wyniku wypadku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

Wyrokiem z 10 marca 2017 r., sygn. akt IV U (...) Sąd Rejonowy w K. oddalił odwołanie wnioskodawcy. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu swojego wyroku stwierdził, że zgromadzony materiał dowodowy wykazał jedynie 5% uszczerbku na zdrowiu wnioskodawcy spowodowanego wypadkiem z dnia 26 listopada 2011 r. ale mając na uwadze zakaz *reformationis in peius*, którego istota polega na tym, że sytuacja prawna osoby wnoszącej środek odwoławczy nie może ulec pogorszeniu, jeżeli jej przeciwnik orzeczenia nie zaskarżył – oddalił odwołanie wnioskodawcy.

W apelacji wnioskodawca zarzucił Sądowi pierwszej instancji błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy spowodowane analizą dokumentacji medycznej zawierającej, zdaniem wnioskodawcy nieprawdziwe informacje dotyczące następstwa wypadku jakiemu uległ oraz podniósł występujące dolegliwości bólowe kręgosłupa, które, jego zdaniem nie zostały właściwie zdiagnozowane.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy stwierdził, że wydane w sprawie opinie biegłych są zgodne z opiniami wydanymi przez lekarzy orzeczników ZUS.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 23 czerwca 2017 r., sygn. akt IV Ua (...) oddalił apelację. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Okręgowy podniósł, że apelacja jest nieuzasadniona i stanowi polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu pierwszej instancji, natomiast wnioskodawca prezentuje subiektywny pogląd na sprawę.

W piśmie z 2 grudnia 2017 r. skarżący wnioskodawca złożył skargę kasacyjną i wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżąc wyrok Sądu Okręgowego w K. z 23 czerwca 2017 r., sygn. akt IV Ua (...) w całości oraz wskazując na oczywistą zasadność przyjęcia skargi do rozpoznania oraz oczywistą jej zasadność (w piśmie uzupełniającym z 17 maja 2019 r.). W sprawie zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 227 w związku z art. 217 § 3 k.p.c. polegające na nieuwzględnieniu wniosku wnioskodawcy o dowód z opinii biegłego;

art. 233 § 1 w związku z art. 278 § 1 k.p.c. polegające na pominięciu w opiniach biegłych niektórych okoliczności; art. 233 § 1 w związku z art. 391 i w związku z art. 382 k.p.c. polegające na przyjęciu za własne przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji. Ponadto wnioskodawca zarzuca naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 11 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez przyznanie wnioskodawcy 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej wnioskodawca podtrzymał własne twierdzenia co do stanu uszczerbku na zdrowiu oraz zarzutów niewłaściwego rozpatrzenia materiału dowodowego w sprawie.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, jak również poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi w innym składzie, zasądzenie kosztów udziału w sprawie pełnomocnika wnioskodawcy ustanowionego z urzędu według norm prawem przepisanych albowiem koszty te nie zostały pokryte w całości ani w części oraz o rozpoznanie sprawy również pod nieobecność pełnomocnika wnioskodawcy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną w piśmie z 20 kwietnia 2018 r. organ rentowy stwierdził, że skarga kasacyjna nie spełnia warunków uzasadniających jej przyjęcie do rozpoznania, natomiast przedmiotem postępowania była ocena stanu zdrowia wnioskodawcy, która została dokonana. Organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zaś w razie jej przyjęcia do rozpoznania, o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą

zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398² § 1 ust. 1 k.p.c. oraz art. 398³ § 1 ust. 2 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyvodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638). Należy przede wszystkim zauważyć, że uzasadnienie skargi kasacyjnej w istocie zmierza do zakwestionowania oceny prawnej poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych oraz dowodów, w szczególności z opinii biegłych. Natomiast stosownie do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., III PK 73/11, w razie wskazania tej przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet

oczywistego) określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W sytuacji, gdy skarga kasacyjna ogranicza się tylko do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów, nie wskazując na inne naruszenia prawa, jest ona niedopuszczalna jako nieoparta na ustawowej podstawie. Argumenty na rzecz oczywistości skargi kasacyjnej mogą, a nawet powinny utożsamiać się z zarzutami ujętymi w jej podstawach, lecz niedopuszczalne jest ich formułowanie przez wyrażenie braku aprobaty dla ocen mających charakter ustaleń w konkretnym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2018 r., I UK 191/17), a ponadto, w sytuacji, gdy ubezpieczony nie spełnił wszystkich wymienionych w art. 57 ust. 1 u.e.r.f.u.s. warunków nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, to rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku sądu apelacyjnego nie jest dotknięte oczywistą obrazą przepisów prawa materialnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2014 r., III UK 132/13).

Sąd nie jest obowiązany do uwzględnienia kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 k.p.c.) – wyrok Sądu Najwyższego 19 marca 2019 r., sygn. akt II UKN 45/97.

Przywołane w niniejszym postanowieniu orzecznictwo Sądu Najwyższego znajduje w pełni zastosowanie w przedmiotowej sprawie.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy zauważyć, że twierdzenia skargi stanowią w istocie polemikę z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów dokonaną przez Sąd pierwszej i Sąd drugiej instancji, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej. W skardze trudno się doszukać podnoszonej oczywistości, zaś wykładnia przepisów nie jest błędna a ponadto przepisy zastosowano właściwie. Okoliczności sporu zaistniałego na tle przedmiotowej sprawy zostały przeanalizowane w procesie dowodzenia zakończonym wyrokiem. Sąd Najwyższy związany był ustaleniami faktycznymi oraz oceną materiału dowodowego dokonaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z powyższych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jako w sentencji.

Ponadto zasądza się od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. na rzecz radcy prawnego D. D. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści) powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług.